

Pavla Tichá.
Tichá Zahrada.
Pavla Zem Zem.

Co si jen vzpomínám mne fascinovaly zahrady, uzavřená místa, interiéry, světlo a jeho charakter...tak toto jsou slova co mě Pavla poslala společně s obrazy a fotkami svého muže, našeho absolventa a jeho malířských děl, práce pokrývače střechy jejich domu a jejich společných dětí.

Jak dlouho že Pavla k nám chodí do školy?...dlouho...máme spolu dlouhodobý vztah, jak už to tak bývá u některých studentů a často i žen – přes všechny odlišnosti a nejsanosti si v hloubky duše rozumíme a máme se rádi a i když jsem muž, moje empatie a vnitřní žena skutečným ženám neunikne.

Tak nám to tady společně končí...a že čas letí?...jen se vleče a nelze než, že neuteče...má to sílu a má to říz, co zbývá než se rozloučit...alelujá ...tvoje obrazy vždy patřily k nejlepším a hlavně nejprocitěnějším a vážíme si toho nejen my - tedy já a moji kolegové a studenti, ale i třeba v národní galerii...prostě upřímnost a čitosta srdce má váhu a často ji lidé cítí a rozpoznají jako kvalitu a jsou k ní přitahováni, byť prosakuje skrze dílo ještě začínající umělkyně, která se hledá a která bude muset stejně tak jako tak, čistá jako vánek, do malířství skočit a zašpinit se zapatlat se, chybovat, riskovat, prohrávat a vítězit...

Jaký strach měla a snad i má Pavla z diplomové práce a jestli bude přijata v dobrém, protože si myslí, že nevěnuje malířství tolik, kolik třeba si představuje by měla...neboj se, ctím tvou osobnost a i tak je tvé dílo diplomky dobré – citlivé – plné mateřské něhy či také starých klišé známých u tebe, ale obě polohy tam jsou a myslím svoji kvalitu mají a budou přijaty...tvoje klišé je zároveň tvůj šém...a tak se hod drž...klidně maluj a jdi si svou cestou, buď sama sebou...drž se pevně a stůj rovně...

Svůj svět a vnitřní puzení k malbě a co vlastně malovat krásně zformulovala Pavla takto: „...z tohoto důvodu jsem se začala opírat o sny. Začala jsem ze snů čerpat obrazy, které jsem slučovala s vizemi z dětství i z náboženství a umožnilo mi to svobodný „pohyb“. Vnitřní vize se začaly množit, formovat a díky zpětné vazbě vytvořených prací jsem mohla analyzovat svou schopnost, či často neschopnost, jejich vyjádření.

Pokud jsem po této zkušenosti malovala opět cokoli ze svého okolí, nebyly obrazy vždy stejné jako dříve, jakýsi přesah byl přítomný. Malířství je tedy způsob jak své nitro otisknout...“
Ve všech předkládaných obrazech diplomové práce je patrný právě tento aspekt směřování a hlubiny Pavly Tiché a pokus o její vyjádření o subtilní chvěv a tichý zpěv v úžasu nad širokostí duše...nad možností vidět otevřenýma očima a dalšími čtyřmi smysly vnímat krásu reality a tajemství hmotného světa a také v noci v temnotách nevědomí a snu se svobodně dívat – ale kde a kam že se to díváme, když spíme a proč ??? kdo jsme a kde, když spíme spánkem beze snů?...a v neposlední řadě v bdělém stavu schopnosti lidského vědomí a kdo ví jestli jen lidského a právě v bdělosti mít vizi - mít možnost vidět, co běžně oko nevidí či ucho neslyší a ještě to předat nebo říct o tom druhém...je to výsadní činnost šamanů, vizionářů, proroků a umělců a je to i lidské právo a vyjádření duchovní svobody i rovnosti člověka v rámci lidské rasy bez ohledu na barvu či tvar očí a nosu...stejně je to vždy vzácné a tajemné a jsem potěšen, že se Pavla ve svém malířství dotýká temnot a snaží se je osvětlit...pochopit studiem a zaznamenávat mohutnost duše...

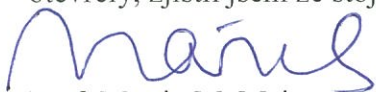
Zdánlivě banální formátově velké obrazy a pohledy do pokojů, krajin, skleníků, zasněžených žen a zasněžených barev jsou malířským úsilím zachytit a předat druhým „radostnou zvěst“...citlivě vnímat pohyby duše a ukázat její chvění...barevnost je ztažena, kompozice je jednoduchá - známá - nic nového pod sluncem a přece obrazy rezonují a jemně jako sama autorka ťukají na brány boží...totéž platí o krajinách na kartonech a všech dalších obrazech a

obrázcích – obyčejná stylizace „krumlovského štychu“ a estetika od tamtéž, obyčejná malba, pár skvrn, trocha pigmentu, strach a obavy, ticho, touha po harmonii, lásce a víře...neobyčejná žena je maluje a jedinečná malířka...za tím vším je pro mne již dnes originální přístup a nezaměnitelný rukopis – prostě Tichá...

...a Pavla krásně říká: „tajemství, které se do obrazu dostává samo, i když namaluji třeba jen hrneček...“

Ke všemu jejímu směřování malířskému i lidskému ji držím palce a přeji vše nejlepší.

Diplomku hodnotím A a na závěr pro Pavlu, ale i pro vás obyčejné materialisty i pro ty z vás, kteří můžete a kdo se snažíte třeba o podobné a studium lidského vědomí vám nastavuje jedno tajemství za druhým a hromadí se vám nezodpovězené otázky a pochybnosti...řeknu jeden z veršů Jalalujid Rûmího: ...dlouho jsem klepal na boží dveře a když se konečně dveře otevřely, zjistil jsem že stojím uvnitř...

Prof. Martin M. Mainer